

Det maa være ham tilstræffeligt, at han kan blive fri for Ansvar, naar han virkelig i et givet Tilfælde ikke burde have kjendt Indholdet; men længere maa hans Straffrihed ikke strækkes, thi saa vil man staa uden Beskyttelse imod den farligste Del af Litteraturen, nemlig den fremmede. I denne Henseende have vi ikke rigtig fulgt med. Det kan jo være, det kommer, men vi kunne ikke stikke de Fremmede endnu paa det Gebet. Derfor tror jeg, at man maa gaa til at medtage ikke blot Forlæggeren og Kommissionsforhandleren, men ogsaa Sortimentboghandleren paa den Maade, her er foreslaaet. Endelig skal jeg bemærke, at naar det ærede Medlem vil sammenligne Minimalstraffene, tror jeg ikke, at han vil kunne paa vise nogen som helst Infonsekvents, nogen som helst stødende Uligbed i den Henseende, mellem de Tilfælde, som falde ind under denne Lov, og de Tilfælde, der nævnes i Straffeloven. Det er kun ved at tage Maximum til Hjælp, at der kan fremsættes Noget, som i Virkeligheden kan forekomme Nogen at være anomalt.

Ordføreren (Goss): Efter den Forhandling, der har fundet Sted, kan jeg fatte mig i nogen Korthed, idet jeg blot skal tillade mig paany at anbefale Landstinget at vedtage de Endringer, som Udvalget har foreslaaet. Det forekommer mig, at det ærede Medlem, som har ført Ordet imod Forslaget med dets Endringer (Blom), med nogen eller jeg kan sige megen Uret, opfordrede Landstinget til her at være Frihedens Bøtter. Det ærede Medlem har naturligvis ikke ment, staar ikke paa det Standpunkt og vil ikke saae Nogen til at staa paa det Standpunkt, at Friheden til at handle og gjøre, som man vil, skulde indbefatte en Frihed til at publicere obscøne Skrifter, en Frihed til at trænge Blusærdigheden ved usædeligt Forhold eller en Frihed til at være Mellemmand i usædelige Forhold. Det mener det ærede Medlem naturligvis ikke, men det ærede Medlem har ment, at der er en Fare for den regelmæssige, for den berettigede Frihed i en Lov som denne. Et Bevis for, at denne Fare er tilstede, har han derimod ikke ført. Jeg paastaar, at Lovforslaget, saaledes som det er forelagt, og som det er foreslaaet ændret, indeholder ikke en saadan Fare. Der er i Straffen for de Handlinger, som straffes, og i den Maade, hvorpaa disse Handlinger betegnes og karakteriseres, ingen Fare for, at man skulde gaa en berettiget Frihed for nær. Der er, og det kan ikke undgaas paa visse Punkter, en Ubestemthed i Grændsen. Det er aldeles uundgaeligt, det er der nu og vil der altid

være paa dette Omraade, men i saa Henseende maa man saa at sige paa ethvert Punkt i Straffeloven berolige sig, om man ikke vil berolige sig ved Anklagemyndighedens fornuftige Haandhævelse, saa i alt Fald ved Domsmagtens fornuftige Haandhævelse, berolige sig ved, at Domstolene paa de Punkter, hvor der uundgaelig maa være et Stjøn og en Usikkerhed i Grændsen til Stede, ville vide ikke at gaa over Grændsen. Det have vore Domstole aldrig gjort for, og jeg har den Tro, at de ogsaa ville vide sig den Tillid værdige i Fremtiden. Selve Forslaget giver ikke ved sine Bestemmelser om de strafbare Handlinger, det karakteriserer, Anledning til at sige, at der bliver gaaet den berettigede Frihed for nær. Det er for det Første ikke Tilfældet med den første Bestemmelse. Jeg skal ikke atter nærmere komme ind paa, hvad der med Føie er stærkt fremhævet af den ærede Minister, at det i ingen Lovgivning er anerkjendt, og at det heller ikke efter rigtige Grundsetninger bør anerkjendes, at der bør være Frihed til at være Mellemmand i Usædelighedsforhold, fordi disse ikke selv straffes. At dette ikke bør være, er et Standpunkt, som Lovgivningerne have erkjendt, saalænge de have bestaaet. Jeg tror ikke, at der skal kunne paavises nogen Lovgivning, saalænge man kjender civiliserede Straffelovgivninger, der ikke har draget Rufferi ind under Straffebestemmelserne. Nu er der alligevel Grund til ved Siden af et Forhold som Rufferi og de to beslægtede Forhold, som § 182 i Straffeloven opstiller, at have den foreslaaede Bestemmelse med noget lavere Straf, thi det er ikke Rufferi, saaledes som dette Begreb bør opfattes — ikke fordi en Vindehensigt anerkjendes at høre til dette Begreb; det er ikke anerkjendt, heller ikke af Domstolene som nødvendig medhørende, om det end faktisk hyppig er til Stede — men fordi man er enig om, at der med Hensyn til Rufferi skal foreligge det mere Graverende, at en Kvinde forføres under saadanne Forhold, hvor hun vilde være unddraget det Børn, hun i Reglen har. Det er det Særlige ved Rufferi, og det gjør ikke en Bestemmelse om det her omtalte Forhold overflødig.

Ved den anden Paragraf har det ærede Medlem egentlig ikke angrebet det, som er Betegnelsen for den strafbare Handling, og jeg skal derfor ikke dvæle derved, men kun dvæle ved det ene Punkt, Sortimentboghandlerens Frihed. Jeg anerkjender ikke, at Presseloven har givet Sortimentboghandleren nogen Frihed. Her er mere Spørgsmaal om et Tillæg til Presseloven end om en Forandring deri. Sortimentboghand-